

PAUL CELAN

FÉNYES KÖVEK

szállnak a légen át, fényes-
fehérek, fény-
hozók.

Nem akarnak
lehullani, sem becsapódni,
eltalálni. Ki-
ülnek,
mint a parányi
vadrózsák, úgy nyílnak ki,
feléd
lebegnek, én csöndeském,
én igazim —:

látlak, leszeded őket az én
új, az én
mindenkié-kezemmel,
az ismét-fényességbe teszed, amelyet
senkinek se kell siratnia, se megneveznie.

EGY KÉZ

Egy asztal, órányi időből,
rizzsel és borral.
Meg fogják hallgatni,
enni és inni.

Egy kéz, amelyet megcsókoltam,
beragyogja a szájakat.

A BÜVÉSZDOB,

mely szívem garasaitól hangos.

A létrafokok, amelyeken
Odüsszeusz, a majmom, Ithaka felé kúszik,
a rue de Longchamp, egy óra
a kiloccsantott bor után:

tedd ezt a képhez,
mely kockaként vet minket haza
a pohárba, hol melletted fekszem
játékmásíthatatlanul.

JANCSIK PÁL fordításai